

KAREN MCQUESTION

Bună, iubire

roman

Traducere din limba engleză

de **Cătălina Pătrașcu**

corola

UNU

Cățelușa aștepta, cu urechile ciulite, sperând ca ea să coboare din fiecare mașină care trecea, și fără să-și ia ochii de la ușă. Dan o privi preț de o clipă, apoi fluieră pentru a rupe vraja, dar ea rămase neclintită.

— Vino aici, fetițo! o încurajă. N-are rost să aștepți.

Anni îl auzise; era sigur de asta. Credea chiar că înțelesese fiecare cuvânt. Era un câine foarte inteligent, mai intuitiv decât majoritatea oamenilor. Anni era o corcitură; avea urechile lăsate în jos și nasul ca un beagle, dar blana scurtă și culoarea cafenie ca un șoricar. O corcitură după înfățișare, o campioană după inimă. Poate că Anni era conștientă de faptul că era inutil să aștepte la ușă, doar că pur și simplu nu voia să creadă.

Dan se lăsă pe vine lângă ea și o mângâie pe după urechi. Când îl privi cu ochii ei mari, hipnotizanți și limpezi, se înțeleseră imediat.

— Este în regulă, fetițo, îi spuse, este în regulă.

Dar nu era. Ideea că Christine nu se va mai întoarce nu era în regulă, pur și simplu nu era. Soția lui fusese centrul universului lor; pașii ei erau impregnați în toată casa, iar ecoul râsului ei se afla încă în pereți. Și chiar se râdea în casa aia. Dar asta se întâmpla înainte.

La tot pasul, existau dovezi ale existenței sale: lista de cumpărături era încă pe frigider, haina îi rămăsese în cuierul de lângă ușa din spate, cartea pe care o citea stătea pieziș pe măsuță, cu semnul de carte din mătase la locul lui. Dan întoarce fila calendarului din bucătărie și dădu peste scrisul ei de mână: își notase să o viziteze pe fosta șefă, Nadine, care locuia într-un centru medical paleativ, după ce suferise mai multe accidente vasculare. Christine era un om bun, era loială și se gândea mereu la ceilalți.

— Nu-i mare lucru, obișnuia să-i spună lui Dan, când el îi spunea că e o sfântă. Dar el știa că era mare lucru. Cei mai mulți oameni nu se deranjau pentru nimic în lume, dar Christine era diferită.

Înmormântarea fusese ireală, un coșmar din care nu reușea să se trezească. Viața ar fi trebuit să decurgă altfel. Întotdeauna a crezut că el avea să moară primul, astfel că își făcuse o asigurare de viață pentru ca Christine și Lindsay, fiica lor, să nu ducă lipsă de nimic. Dar bineînțeles că își imaginase că acest lucru se va întâmpla într-un viitor îndepărtat, când vor fi bătrâni. Ba chiar foarte bătrâni, când vor depinde de aparate auditive și de bastoane – nu acum, când erau încă tineri. Christine avea doar treizeci și nouă de ani, iar el era cu un an mai în vârstă.

Ea avea să aibă treizeci și nouă de ani pentru totdeauna, pe când el avea să îmbătrânească în fiecare zi. Mereu singur,

cu fiecare an mai departe de viața lor împreună. Durerea venea în valuri. Câteodată era atât de intensă, încât aproape că nu putea funcționa. Alteori stătea la pândă, precum o durere de cap surdă.

Trecuse un an. Mai bine de un an, de fapt, de când murise. Era greu de crezut că timpul continua să treacă și fără ea. Seara, Anni încă o mai aștepta la ușă să se întoarcă. Când era afară, se plimba până la capătul aleii și se uita în josul străzii. Imaginea câinelui care aștepta răbdător, uitându-se după mașina Christinei, era sfâșietoare.

Dan înțelegea ce aștepta Anni pentru că și el își dorea același lucru. Dacă viața ar fi fost corectă, atunci ei ar fi putut auzi din clipă în clipă cheia în broască, iar Christine ar fi intrat pe ușă, așa cum o făcuse de atâtea ori înainte. S-ar fi dovedit că nu a murit, ci că doar fusese o confuzie la spital. Că murise altă pacientă, una care arăta exact ca ea, iar Christine se însănătoșise miraculos. *Ați crezut că am murit?* i-ar fi întrebat ea neîncrezătoare, lăsându-și geanta să cadă pe podea. Apoi ar fi râs, ar fi plâns și le-ar fi părut rău pentru cealaltă familie implicată în această mare confuzie – pentru acei oameni care ar fi pierdut realmente o mamă și o soție, și care nu știau încă asta. Dan nu era străin de durerea pe care urmau să o simtă când aveau să afle adevărul.

A doua zi după moartea Christinei, vremea se schimbase, de parcă natura devenise conștientă de trecerea ei în neființă. Vara se încheiase. Aerul de toamnă era răcoros, frunzele își schimbau culoarea și cădeau. Iarna se profila amenințător.

A fost o vreme când cina era mereu pe masă la ora șase. Acum nu-și mai amintea dacă mâncase în acea seară. Dar nu-i era foame, așa că nu conta. Lindsay se dusese acasă la o prietenă, să lucreze împreună la un proiect pentru ora de psihologie. Casa părea pustie, atmosfera era încărcată. Brațele îi atârnavă inutil pe lângă corp. Oare ce făcea de obicei în serile din timpul săptămânii, înainte de înmormântare? Nu-și mai amintea.

Nu era destul de frig încât să facă focul, dar măcar își făcea de lucru. Așadar, începu să aranjeze cu grijă lemnele și să pună surcelele în șemineu. Mototoli un ziar și-l băgă dedesubt. Aprinse ziarul cu un chibrit și privi flăcările licărind și cuprinzând șemineul. Închise ușița de sticlă imediat ce se asigură că focul nu se va stinge. Cu fața încă spre ușă, Anni scânci și se așeză cu botul pe lăbuțele din față. Dan avea impresia că își privea propria durere.

— Anni! o strigă. Fugi de-acolo! Cuvintele-i fură mai aspre decât intenționase, dar avură rezultatul scontat. Anni se ridică și plecă de lângă ușă. Avea expresia cuiva care a rămas brusc pe drumuri și nu mai știe încotro să se îndrepte.

Văzând-o, îl cuprinse regretul.

— Anni, vino aici! o chemă blând de data asta. Când ajunse lângă el, Dan se lăsă în genunchi și o îmbrățișă. Iartă-mă, Anni, nu am vrut să țiț la tine. Închise ochii și-și lipi fruntea de ea, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Timpul curgea altfel după moartea soției lui. Dan și Lindsay mergeau la psiholog, pentru a învăța să se deprindă

cu noua normalitate. Viața fără ea tot nu părea în regulă, dar altă viață nu avea. În cele din urmă, ajunsese să se bucu-
re de lucrurile mărunte: de o zi productivă la muncă, de o
piesă în care Lindsay juca la școală. Dar se simțea singur.
Partea cea mai grea era că Lindsay era întotdeauna plecată
seara. Era în ultimul an de liceu, și avea multe de făcut: avea
un iubit, își făcea planuri pentru facultate, avea întâlniri la
clubul de teatru și lucra cu jumătate de normă la Walgreens.
De multe ori, o vedea numai în fugă.

Fără Annie, orele ar fi fost de nesuportat. Cățelușa fusese
un terapeut mai bun decât psihiatrul la care mergeau. Dan
vorbea cu ea, îi mărturisea necazurile și îi povestea ce făcu-
se peste zi. Câinele avea obiceiul să-și încline capul atunci
când i se vorbea, lăsând impresia că înțelege. Iar în clipele
în care se simțea cel mai rău, atunci când era atât de depri-
mat încât viața i se părea fără sens, ea îi aducea invariabil
lesa, cerându-i să o scoată la plimbare. Cumva, întotdeauna
se simțea mai bine afară. Aerul proaspăt, un picior pus îna-
inte celuilalt – îl ajutau mereu. Făcuse plimbări lungi îm-
preună cu Anni, mergeau pe aleea prăfuită din fața casei,
apoi se avântau până în pădure și pe câmpurile de dincolo
de ea. Și era întotdeauna mai vesel când se întorcea casă
decât atunci când ieșea pe ușă.

Da, își iubea fiica, ținea la prieteni și la rude, îl respecta
pe terapeut. Dar Anni îi alinase suferința mai mult decât
toți la un loc.

DOI

Andrea voia să creadă că astăzi avea să fie ziua în care viața i se va schimba în bine, dar îi era frică să spere. Cu ochii pe geamul pasagerului, vedea suburbiile preschimbându-se în holde și păduri. Lăsaseră în urmă miriști și pajiști, în jurul cărora se aflau păduri dese. Chiar dacă ziua nu ar fi adus nimic nou, tot era o excursie frumoasă, într-o aureolă deplină a toamnei, cu frunze roșii, aurii și galbene.

— Ce frumos e aici! spuse Andrea, întorcându-se către prietena ei, Jane. E liniște.

— Da, dacă-ți place să te afli la naiba în praznic, îi răspunse Jane, bătând ușor cu degetele pe volan.

— Mie îmi place. Mi-ar plăcea să locuiesc aici, spuse Andrea, admirând casele cu pereți din scânduri de lemn și verande acoperite. Cele mai multe proprietăți se întindeau pe două sau patru hectare. Suficient teren pentru a te juca de-a ferma, dar nu pentru a face din asta o afacere. Unora dintre persoanele care locuiau aici le plăcea pur și simplu

viața la țară, aerul curat, liniștea și pacea. Pe vremea când era căsătorită, înainte să-și construiască casa, ar fi vrut să vadă și casele de aici, dar Marco, soțul ei, nu fusese de acord. Îi atrăsese atenția că ar însemna să facă o navetă de jumătate de oră, poate chiar mai mult iarna. În plus, probabil că vecinii erau niște oameni simpli, de la țară.

În timp ce la radio se auzea o melodie antrenantă, Jade semnaliză cu un gest teatral și viră brusc pe un drum lăturalnic. Avea un stil aparte de-a face lucrurile. Gesticula cu entuziasm atunci când spunea o poveste și zâmbea încântător oricărei persoane cu care se întâlnea. Vorbea în hiperbole. Totul era „fantastic”, „minunat” sau „incredibil”. Totul la ea era extrem, de la părul roșcat cârlionțat până la botul pantofilor cu paiete. Era o raritate în America, o fată plinuță care credea că arată perfect. Lui Jade îi plăcea mâncarea bună, băutura bună și să râdă din toată inima. Iar fericirea era starea ei naturală. Cu toate acestea, putea fi foarte empatică atunci când era nevoie. Când căsnicia Andreei se destrămasese, aceasta îi spusese lui Jade că nu se înșelase cu privire la Marco.

Altcineva în locul ei ar fi reacționat cu aroganță. I-ar fi zis: „Ți-am spus eu!”. Dar nu și Jade.

— Aș fi preferat să mă înșel, îi spusese ea. Iar tristețea din vocea ei era aceeași pe care o simțea Andrea.

Apoi, îi spuse câteva lucruri în încercarea de a-i crește stima de sine.

— E pierderea lui, îi zisese Jade, enumerând calitățile Andreei: agerimea (ceva ce Marco nu apreciasse niciodată), părul drept șaten cu șuvițe blonde naturale, inteligența,

gropițele, umorul și pielea perfectă. „Și mai ai și zâmbetul acela timid pe care bărbații îl adoră”, mai adăugase ea, plecându-și ușor capul și ridicând colțurile gurii ca s-o imite. Andrea aprecia complimentele, dar tot nu simțea că le merită.

Iar acum mergeau la mama naibii pentru a participa la o ceremonie ciudată pentru genul de oameni care credeau în druizi, în zâne și în câte și mai câte. Dacă i-ar fi propus altcineva să meargă la acest eveniment bizar, ar fi refuzat. Dar Jade reușise să o convingă. Participase la această ceremonie cu un an în urmă și jurase că-i schimbase viața, oferindu-i o perspectivă incredibilă. Îi spusese că i se revelase sensul vieții. Ochii îi scânteiau când a adăugat:

— Vei fi uimită. Crede-mă. Ți se va confirma ce spun dintotdeauna, și anume că universul este interconectat.

Acesta era unul dintre lucrurile importante pentru Jade. Ea întotdeauna căuta semne care să ateste că lucrurile sunt menite să fie într-un fel sau altul. Orice coincidență era o dovadă a faptului că universul era interconectat. Andrea o ascultase, dar nu era convinsă. Câteodată, coincidențele sunt doar simple coincidențe.

Andrea privi drumul transformându-se într-o șosea asfaltată, mărginită de șanțuri adânci de scurgere.

— Cum ai zis că se numește chestia asta? întrebă ea, întorcându-se cu spatele la geam.

— Se numește „Creează-ți singură viitorul”.

— Hmmm.

— Știi la ce te gândești, spuse Jade. Te gândești că sună ca o mare tâmpenie.

Și nu se înșela deloc. Era incredibil cum de înțelegea Jade astfel de lucruri. Nu avea niciun sens să o mintă. Exact asta credea și nu avea de ce să nu recunoască. Andrea râse și spuse:

— Cam așa ceva. Dar sunt aici, nu-i așa? Prezentă, gata să particip și să fiu uimită.

— Bravo! îi răspunse Jade. Păstrează-ți mintea deschisă!

Iată o altă caracteristică a lui Jade. Mereu avea mintea deschisă. Participase la acest workshop cu un an în urmă și era sigură că datorită lui obținuse o promovare și începuse o nouă relație. Andrea nu era prea sigură, dar era dispusă să încerce.

— Și cât ține?

— Nu foarte mult. Mai puțin de două ore.

Ieșiră de pe șosea și opriră într-un loc ce părea a fi o parcare pietruită, la marginea unui câmp pustiu. Se zguduiră puțin când trecură cu mașina peste niște hârtoape, după care Jade parcă lângă un Mercedes. În fața lor se afla un grup de femei între două vârste. Într-o parte, un pavilion acoperit adăpostea câteva mese de picnic.

— Aici e? întrebă Andrea, trecând în revistă mulțimea. Ea și Jade erau fără doar și poate cele mai tinere participante. În rest, o groază de femei între două vârste care căutau o modalitate rapidă de a-și face ordine în viață. Naive, erau naive!

— Da. Am ajuns. Jade opri motorul și-și luă geanta. Coborî din mașină, iar Andrea o urmă, confuză.

— Unde e clădirea?

— Nu există nicio clădire. Totul se întâmplă afară. Intrăm în comuniune cu Mama Natură. Și o înghionti prietenește pe Andrea. Relaxează-te, ne vom simți bine!

Jade își făcu loc printre grupurile de femei, cu Andrea pe urmele ei. Când ajunseră în față, veni să le întâmpine Martina Dearhart, organizatoarea. Ținea un clipboard în mână.

— Numele? întrebă ea, zâmbind binevoitoare.

Andrea o căutase online. Arăta exact ca în poză, de la părul lung și cărunt până la rochia largă violet prinsă cu o curea. Brățările din argint care-i împodobeau ambele încheieturi răsunau când își ridica brațele.

— Jade Belson și Andrea Keller, îi răspunse Jade, pentru amândouă. În spatele lor, grupuri mici de femei pălăvrăgeau în șoaptă.

Martina le găsi numele pe listă, le bifă, apoi o privi pe Jade, ridicând din sprânceană:

— Tu ai participat și anul trecut, nu-i așa?

— Da, spuse Jade, zâmbind.

— Și îți merge bine. Era o afirmație, nu o întrebare. Martina era încântată.

Jade dădu din cap, înfoindu-și ușor părul creț.

— De minune! Și știu că o va ajuta și pe Andrea. A trebuit să o aduc cu forța, dar i-am spus că ești chiar bună și că workshopul îi va schimba viața. Crede-mă, e sceptică.

— Bine ai venit, Andrea! spuse Martina. Mă bucur că ești aici.

Ele fuseseră ultimele care mai trebuiau să sosească, își dădu seama Andrea, fiindcă Martina scoase un fluier din buzunar și începu să cânte suav. După ce atrase atenția tuturor, ea spuse:

— Acum, că suntem toate, putem începe. Le făcu semn să se îndrepte către un loc aflat mai departe de drum. Cele douăzeci de femei se conformară, călcând iarba înaltă. Ajunse într-un luminiș, Andrea observă o groapă pentru foc, încercuită de bușteni. Nu era niciun foc momentan, dar rămășițele înnegrite și mirosul de lemn ars indicau că fusese stins de curând. Luați loc, vă rog, le îndemnă Martina, arătând către bușteni. Femeile se conformară din nou, așezându-se stinghere, într-o poziție inconfortabilă, pe buștenii duri, cu gențile lor scumpe în poală ori lăsate pe jos. Eu sunt Martina Dearhart și voi conduce workshopul de astăzi. Sunt terapeut autorizat și lucrez în special cu femei aflate în situații dificile. Haideți să ne așezăm în cerc și să ne prezentăm pe rând.

Una câte una, fiecare femeie și-a spus numele și motivul pentru care se afla acolo. Multe dintre ele jeleau moartea unei persoane iubite, dar Andrea fu ușurată să afle că nu era singura care trecuse printr-un divorț.

— Să începem cu o rugăciune, vreți? Martina le făcu semn să se ia de mână. Vom forma un cerc mistic. Împreună suntem o forță incredibilă. Aplecați-vă capul și putem începe.

Andrea îi șopti lui Jade cu jumătate de gură:

— N-ai spus nimic de rugăciuni.

Jade îi făcu semn să tacă.

— Așteaptă!

Chiar dacă trebuia să stea cu capul plecat, Andrea tot trase cu ochiul și o văzu pe Martina cu fața ridicată spre cer. Avea o expresie senină.

— Mă aflu astăzi aici alături de niște femei extraordinare. Fiecare dintre ele își dorește să își umple un gol din viață. Fiecare dintre ele tânjește să devină varianta ei cea mai bună, cea mai autentică. În numele lor, cer ca doleanțele să le fie luate în seamă și îndeplinite, și ca schimbările interioare să ducă la schimbări exterioare în viața lor. Tată ceresc, zeiță mamă, spirite ale universului, faceți ca vibrațiile noastre să fie pozitive și acțiunile noastre să fie armonioase. Vom aștepta semnele voastre și vom avea încredere că totul se întâmplă cu un motiv. Femeia își ridică brațele, iar celelalte o urmară, ținându-se strâns de mâini până când formară o coroană. Amin!

— Amin!

— Amin!

— Aleluia!

După ce își lăsară brațele în jos și își dădură drumul la mâini, femeile pierdură conexiunea fizică, însă energia grupului creșu. Andrea o privi din nou pe Jade, ridicând o sprânceană, întrebătoare. *Tată ceresc, zeiță mamă, spirite ale universului, faceți ca vibrațiile noastre să fie pozitive și acțiunile noastre să fie armonioase?* Jade se încruntă, spunându-i din priviri să o lase baltă.

Imediat ce Andrea se lăsă în voia acestei situații bizare, reuși să rezoneze cu ea. Au cântat, acompaniate de tamburine. Apoi, cine voia, putea să-și spună povestea. Andrea

nu voia. Cine ar fi vrut să asculte încă o poveste tristă despre o soție defectă, al cărei soț o părăsise pentru o femeie mai tânără și mai frumoasă? Nu era treaba nimănui. Și-n plus, nu credea că putea vorbi despre asta fără să plângă. Și detesta să plângă. Nu-i plăcea să i se umfle și să i se înroșească fața, să înceapă să-i curgă nasul. Nu, asta n-avea să se întâmple.

Însă, ascultând toate poveștile, își dădu seama că femeile din grup erau curajoase și puternice. Îi fu rușine pentru că le judecase atunci când abia ajunsese, gândindu-se că sunt numai niște femei de vârstă mijlocie, de clasă mijlocie, din suburbii care caută soluții magice pentru probleme lipsite de importanță. Nici că se putuse înșela mai tare. Una după alta, Andrea auzi povești tragice, care i-ar fi dat de lucru lui Shakespeare. Povești atât de groaznice, încât se întreba cum de unele femei se mai ridicau din pat dimineața.

Vorbeau despre depresii, divorț, cancer și dezastre. Casa uneia dintre ele fusese distrusă într-un incendiu în urmă cu trei ani.

— A fost îngrozitor, absolut îngrozitor. Dar am avut și noroc, spuse femeia, frecându-și mâinile. Toți am scăpat teferi. A fost un miracol, un adevărat miracol. Clătină din cap. Dar când și când mai simt mirosul de fum. Este numai în imaginația mea, dar mă face s-o iau razna. De-asta mă aflu aici astăzi. Vreau să nu mai simt acest miros. Vreau să *dispară*. Vreau să fiu în stare să trec peste asta. Își lăsă ochii în jos și spuse cu o voce spartă: Știu că pare o prostie.

Dar nu părea o prostie pentru niciuna dintre ele.

După ce vorbi și ultima participantă, Martina le ceru să aplaude.

— Iar acum, spuse ea imediat ce aplauzele încetară, acum urmează cea mai importantă parte a sesiunii de astăzi. Trebuie să spunem universului ce ne dorim. Trebuie să ne facem cunoscute dorințele. Se apropie de femeia a cărei casă arsese și zise: Nu vreau să te fac să suferi, dar de obicei ne scriem dorințele pe hârtie, facem un foc și le aruncăm în flăcări. Dar dacă nu vrei să facem asta, ne putem gândi la altă modalitate de a le elibera în univers.

— Oh, nu. Voi fi bine. Și pe chipul femeii se furișă un zâmbet. Nu mă deranjează să avem un foc aici. Dar să n-o faceți în preajma casei mele, adăugă, provocând câteva hohote de râs.

Martina le înmână niște cartonașe mari, câte două pentru fiecare. În timp ce le împărțea, spuse cu voce tare:

— Pentru moment, țineți-le. O să vă spun ce să faceți cu ele imediat. Este un exercițiu simplu, dar care, făcut corect, vă poate schimba viața. Așadar, voi avea nevoie de toată atenția voastră.

TREI

Dan văzu mașina poliției în fața casei și simți cum îi sare inima din piept. Se întâmplase ceva groaznic, cu siguranță. Nu se gândea decât la fiica lui, Lindsay. Nu făcuse altceva decât să tragă o fugă până la magazin, ca să cumpere câte ceva. Ce s-ar fi putut întâmpla într-un interval de timp atât de scurt? Tot felul de posibilități îi treceau prin cap, în vreme ce parcă pe alee și alergă spre casă. Prin ușa deschisă, văzu un polițist. În spatele lui se afla fiica lui, așa că respiră ușurat. Era în viață, așadar totul era în regulă. Orice s-ar fi întâmplat, nu putea fi chiar așa de rău.

— Tată! Fața lui Lindsay era scăldată în lacrimi. Am încercat să te sun! În voce i se simțea descurajarea.

— Îmi pare rău. Am avut telefonul închis. Se adresă polițistului, un tânăr care nu părea să se simtă în largul lui într-o uniformă pentru adulți: Ce s-a întâmplat? Tipul nu părea capabil să aplice ceva, cu atât mai puțin legea.

— Anni a dispărut! exclamă Lindsay.

Dan își trecu mâna prin părul șaten tuns scurt.

— Cum adică a dispărut?

— N-au trecut decât câteva minute. Am lăsat-o afară să-și facă nevoile și i-am scris lui Brandon, deci nu m-am uitat imediat după ea, așa că s-a dus spre capătul aleii, știi tu cum face. Dan știa. Încă o mai aștepta pe Christine, chiar dacă trecuse mai mult de un an. Am văzut o mașină oprindu-se chiar lângă ea și am deschis ușa să o strig să se întoarcă. Respira întretăiat; abia îi mai ieșeau vorbele pe gură. Îmi pare rău, tată, îmi pare atât de rău. Am văzut ce se întâmplă, dar nu am putut să fac nimic. Lindsay inspiră adânc. Lacrimile îi curgeau șiroi. Iar sentimentul îngrozitor pe care Dan îl avu când văzu prima oară mașina de poliție reveni.

Îi era frică să întrebe, dar trebuia să știe. O parte din el credea că știe deja. Probabil că Anni fusese lovită de mașină și murise.

— Ce s-a întâmplat?

— Câinele dumneavoastră a fost furat, domnule, spuse tânărul polițist.

— Furat? Dan se uită la Lindsay, care confirmă dând ușor din cap. Își deschise brațele, iar fiica lui veni să-l îmbrățișeze, îngropându-și capul în pieptul lui. Era prea supărată ca să mai poată vorbi, iar pieptul îi tresălta de suspine. Cine mi-ar fura câinele?

Polițistul își citi însemnările:

— Se pare că la ora două și jumătate după amiază, un sedan cu patru uși, închis la culoare, a oprit, blocând intrarea pe aleea dumneavoastră. Un tânăr care purta o haină

ori un hanorac închis la culoare, negru sau bleumarin, și o șapcă de baseball a coborât din vehicul, a luat câinele, l-a pus pe bancheta din spate și a plecat.

— Este o *ea*, spuse Dan, simțind cum se enervează.

— Poftim?

— Anni. Este o *cățelușă*.

— Oh, mă scuzați. Îmi pare rău pentru Anni. Sunt abia la început, spuse. Chiar părea să fie începător și nesigur totodată, de parcă voia să ajute, dar habar n-avea ce trebuia să facă mai departe. Sărmanul băiat părea pur și simplu depășit de situație. Și nu era deloc în regulă că lucra de unul singur. Polițiștii nu lucrau în echipă? Unde era partenerul lui mai în vârstă, mai experimentat?

— Dar de ce ar lua-o cineva pe Anni? Întrebă Dan. Nu este un câine de rasă. Poate că niște copii ne joacă o farsă? Poate cineva de la tine de la școală? i se adresă lui Lindsay.

Ea se îndepărtă de el, își șterse ochii și înghiți în sec.

— Nu. Tipul ăsta era mai mare. Așa cred. Mai era un tip în mașină, muzica era dată foarte tare. Ceva heavy metal. Nu am recunoscut melodia. Și arătă cu degetul spre alee. Nenorocitul! spuse cu amărăciune. N-a pus-o pe bancheta din spate, a aruncat-o pur și simplu, a durut-o precis. A scheunat, așa cum face ea când o doare ceva. Am alergat urlând după ei, dar până am ajuns eu la cutia poștală ei erau deja departe. I-am văzut aruncând o sticlă pe geamul șoferului și am văzut-o pe Anni uitându-se pe geamul din spate. Îmi pare atât de rău, tată. Știu că ar fi trebuit să am mai multă grijă de ea.

— Nu este vina ta, Lindsay. N-ai greșit cu nimic. Apoi i se adresează polițistului: S-a mai întâmplat așa ceva? Câinii dispar și apar curând? Ceva în genul puștilor care fură o mașină ca să dea o tură?

El dădu din cap:

— Cred că este posibil, dar eu n-am auzit să se întâmple asta, cel puțin nu în această zonă.

— Dar poate fi o farsă, nu-i așa?

— Sigur că poate fi. Se mișcă de pe un picior pe altul, vădit stingherit. Voi întreba vecinii dacă au văzut ori auzit ceva.

— Dar sticla? întrebă Dan. Ați putea căuta amprente.

— Era o sticlă goală de Jim Beam, spuse Lindsay. Am găsit-o în șanț și am luat-o într-o pungă de plastic, ca poată fi trimisă la laborator.

— Fiica dumneavoastră mi-a dat sticla, domnule. O voi preda împreună cu documentația. Însă privirea polițistului îi spunea lui Dan că nu exista niciun laborator și că, chiar dacă ar fi existat, un câine furat nu era o prioritate. Se întoar-se la notițele sale: Descrierea pe care fiica dumneavoastră mi-a dat-o spune că Anni are aproximativ 14 kilograme și blana roșcată, ușor mai deschisă în zona nasului și pe burtă. Metis de Beagle. Poartă o zgardă și un medalion de identificare. Mi-a spus că nu prea latră și că are în jur de opt ani. Mai aveți ceva de adăugat?

Dan se gândi o clipă:

— Zgarda e roșie și numele ei, Anni, este cusut pe zgardă. Este foarte cuminte și își cunoaște numele.

Polițistul adăugă aceste detalii cu conștiinciozitate.

— Foarte bine, domnule.

— Iar când se întâmplă să latre, e foarte drăguță, spuse Lindsay suspinând. Nu e gălăgioasă, pare că vorbește, scurt și clar.

— OK, încuviință polițistul, dar nu-și notă nimic.

— Deci, care este planul pentru recuperarea lui Anni? îl întrebă Dan.

Polițistul se îndreptă de spate și-și închise carnetul.

— Voi vorbi și cu vecinii; vom fi numai ochi și urechi.

— Atâta tot? Dan nu-și putu ascunde frustrarea.

— Cam da. Fără numărul plăcuței de înmatriculare ori alte detalii de identificare nu putem face mare lucru, încheie el plin de compătimire. Vă rog să îi declarați dispariția la Societatea pentru protecția animalelor. Păcat că nu are microcip. Ar fi fost util, dacă ar fi găsită departe de casă.

Dan voise să-i pună cip, dar Christinei nu-i plăcuse ideea. Acum și-ar fi dorit să o fi făcut oricum.

— Mulțumesc, domnule polițist, spuse. Dacă auziți ceva, orice, dați-ne de veste, vă rog. Oricând, zi sau noapte.

Dan și Lindsay rămaseră în ușă și se uitară la mașina de poliție cum pleca.

— Îmi pare rău, tati, spuse fata. Disperarea din vocea ei era sfâșietoare, iar faptul că-i spusese „tati” o agrava. Nu-i mai spusese așa de ani de zile.

— Ia-ți geaca, îi spuse. Vreau să dau o tură prin cartier să o căutăm.

PATRU

Andrea se uită la cele două cartonașe din mâna ei. Erau o grămadă de linii subțirele pe fiecare dintre ele. Trebuia să le umple cu cuvinte? În jurul ei, femeile își căutau pixuri în geantă. Jade găsi două și îi dădu unul Andreei, fără să scoată un cuvânt.

După ce toate femeile își primiră cartonașele, Martina spuse:

— Vreau ca fiecare dintre voi să se gândească la ce își dorește în viitorul apropiat. Ce anume vă va îmbogăți viața? Un job mai bun, un ajutor în casă, o relație nouă? Gândiți-vă unde vreți să fiți peste un an și folosiți-vă imaginația pentru a vizualiza acest lucru. Dacă vreți ca dorințele să se transforme în realitate, trebuie să tratați asta cu maximă seriozitate.

Și continuă:

— Astăzi vom plasa o comandă. Să vă dau un exemplu din viața reală. Să presupunem că vă aflați acasă și vreți

ceva. O carte. Intrați online și o comandați de pe Amazon. Două zile mai târziu, cartea comandată se află într-o cutie pe veranda din față. Dar dacă numai v-ați fi spus în gând că vreți cartea, însă nu ați fi făcut nimic în acest sens? S-ar mai fi aflat ea la voi pe verandă după două zile? Câteva femei scuturară din cap. Nu, nu s-ar mai fi aflat. Pentru că nu ați fi comandat-o. Gândiți-vă de câte ori v-ați întreat: „De ce nu mi se întâmplă asta?”, de câte ori ați spus: „Vreau asta”, și nu s-a întâmplat nimic. Dacă nu plasați o comandă, spuneți doar niște cuvinte în vânt. Trebuie să spuneți uni-versului ce vă doriți, ce vreți, ce intenții aveți. Și nu vorbesc despre lucruri materiale, precum un Lamborghini. Ci despre ce aveți nevoie pentru a fi o persoană fericită, pe deplin realizată.

Cuvintele ieșeau de pe buzele Martinei din ce în ce mai repede, iar entuziasmul creștea și el pe măsură ce vorbea.

— Cine știe? Poate că ceea ce îți dorești s-a aflat mereu în apropierea ta, așteptând să fie chemat. Așa că este vremea să spui: „Bună, iubire!”, „Bună, job nou!”, „Bună, energie!” sau orice altceva de care ai nevoie pentru a te simți împlinită. Cineva o să primească aceste lucruri. De ce n-ai fi tu acea persoană?

— Are legătură cu cartea despre atracție? Întrebă o femeie. Pentru că am încercat asta și nu a funcționat.

Martina își țuguie buzele:

— Cred că știu la ce carte te referi, dar aici vorbim despre ceva diferit, în ideea că este ceva independent de o credință ori de o atitudine. Poți crede în secret că totul este o mare tâmpenie, și chiar și așa, tot te va ajuta, atâta vreme cât îți comunică intenția într-un mod pozitiv.

Apoi le-a explicat că la bază se află principiile științifice: fizica și studiul particulelor mici. Fiecare celulă a corpului este un quarc, spuse ea, un fel de coardă care vibrează. Prin gânduri și intenții, ființele umane au o putere aproape magnetică de a atrage corzi similare din univers. Pe măsură ce numărul și intensitatea acestor corzi atrase crește, se ajunge la o masă critică și atunci dorința, oricare ar fi ea, se materializează.

— Cei mai mulți dintre noi suntem mai puternici decât credem. Deținem controlul asupra energiei noastre vibrante.

Andrea se uită în jur, pentru a vedea cum reacționează celelalte femei la această pseudoștiință. Cele mai multe păreau să fie de acord. Numai unei singure participante i se citea îndoiala pe față. O altă femeie ridică mâna:

— Așadar, datorită acestor energii vibrante se spune că suntem conectați cu toții?

Martina încuviință.

— Exact. Și putem folosi această conexiune pentru a ne transforma dorințele în realitate. Secretul este să fim precise, dar în același timp deschise diferitelor posibilități. Câteodată obții lucrul de care ai nevoie, dar nu așa cum sperai. De exemplu, poate că-ți dorești un job nou pentru că nu-ți place de șeful tău, iar ceea ce faci este plictisitor. Dacă șeful cel rău părăsește compania, iar tu ești promovată, ți-ai îndeplinit scopul fără să-ți schimbi jobul. Nu este lucrul pe care l-ai cerut, dar este exact cel de care aveai nevoie. Când viața se derulează așa cum trebuie, totul se aliniază.

O femeie aflată în partea opusă a cercului ridică mâna și întrebă:

— Ce-ar trebui să scriem?

— Plasați o comandă, îi răspunse Martina. Scrieți mai întâi: „Comand...”, și, pornind de aici, fiți cât mai precise.

Jade o înghionti pe Andrea și spuse:

— Apucă-te de scris. Este momentul să scrii ce-ți dorești de la un bărbat. Și poate că ar trebui să ceri și un job nou, dacă tot faci asta.

— N-am nicio problemă cu jobul meu, se grăbi Andrea să-i răspundă. Fusesse destul că-și pierduse casa și bărbatul; nu credea că putea face față și mai multor schimbări.

— Serios? o întrebă Jade. Pentru că eu una aș înnebuni dacă ar trebui să lucrez pentru Tommy McGuire. Ești singură în biroul ăla zi de zi. Eu aș lua-o razna.

— Ei bine, pe mine nu mă deranjează.

— Foarte bine atunci. Comandă un bărbat nou.

Asta făcuse Jade cu un an în urmă. Și, după numai o lună, îl întâlnise pe Matt, iar Andrea trebuia să recunoască cu invidie că părea perfect pentru ea. Amândoi aveau o energie nelimitată și o personalitate ludică. Se făceau reciproc să râdă tot timpul. Matt era priceput la treburile gospodărești, îi plăcea să gătească și știa să se poarte. Nu se concentra foarte mult pe carieră și nu prea se descurca cu banii, dar pe Jade nu o deranja niciunul dintre aceste aspecte. Când Andrea era de față, Matt o includea întotdeauna în conversație și nu o făcea să se simtă ca a cincea roată la căruță. Jade era încredințată că acest workshop i-l adusese pe Matt.

— Nu știu cum funcționează, spunea ea, dar funcționează.

Andrea ședea pe un buștean cu picioarele întinse. În mijlocul cercului, Martina Dearhart aranja buștenii în groapa din pământ, punând hârtie între ei și turnând un lichid ce avea să întetească focul. În jurul Andreei, femeile scriau cu patimă diverse cuvinte pe cartonașele lor. Auzi o femeie spunând:

— Mă bucur că nu trebuie să cred în asta ca să funcționeze, fiindcă am dubiile mele.

Andrea simțea același lucru, dar era dispusă să încerce. Era aici de ceva timp; putea foarte bine să ducă la capăt ce începuse. Bătându-și ușor cu pixul buza inferioară, se gândi la lucrurile care-i plac la un bărbat. Nu-i venea să creadă că gândea astfel. Chiar și după ce Marco o părăsise pentru o blondă vulgară, pe nume Desiree, i-ar fi iertat orice, numai să se întoarcă la ea. Și după aceea, când nu l-a mai vrut, nu a mai vrut pe nimeni. Durerea era prea proaspătă, prea recentă. Respingerea bărbatului i-a distrus sufletul și stima de sine. După câteva luni, se simțea mai bine, dar încă își păzea inima. Nu era nerăbdătoare să iasă din nou la întâlniri, dar, dacă ar apărea în viața ei bărbatul perfect, atunci cine știe ce ar putea să facă? Simțindu-se ridicolă numai pentru că acceptase să participe la acest exercițiu nebunesc, scrise pe hârtie *Comand*, apoi se opri. Ce-și dorea cu adevărat? Lângă ea, Jade scria repede, comandând probabil nunta perfectă și, după aceea, copilul perfect.

— Nu uitați, rosti tare Martina, cu o voce entuziastă, noi suntem vedetele în viața noastră. Să facem în așa fel încât să fie cea mai bună viață posibilă!

Andrea se gândi câteva minute, jucându-se cu cartonașul din mână. Acest exercițiu era ridicol. Dar și numai dacă